

Чалавек-гісторыя

РОДНАМУ КРАЮ

ЧАСЦІНКУ ДУШЫ ПРЫСВЯЧАЮ

Бадай у кожным рэгіёне Беларусі ёсць людзі, якія, ахвяруючы сваім часам, адпачынкам, корпацыяй ў архівах для таго, каб знайсці нешта новае пра свой родны кут, яго гісторыю. Мясцовыя насельнікі з павагай называюць іх краязнаўцамі. Ёсць такі чалавек і ў гарадскім пасёлку Смiлавiчы, што пад Мiнскам. Иван Паўлавіч Ярашэвіч нарадзіўся ў вёсцы Хатынічы на Брэстчыне, але з 1969 года жыве ў Смiлавiчах, да якіх прыкiпеў душой. Гiсторык па адукацыi, доўгі час працаваў дырэктарам школы, двi i цiпер, на пенсiі, не сядзiць склячыўшы рукi. Менавіта дзякуючы яго няўрымслiвасцi сталi вядомыi многi новыя факты з гiсторыi пасёлка. На кожную падзею ў iвана Паўлавіча свой адметны погляд, які не супадае з агульнапрынятым. iвана Ярашэвіча прырода надзяляла шмат якімі здольнасцямi. Ён калекцыянуе манеты, папярковыя грошы, пiша вершы, раманы, прозу, займаецца бортнiцтвам, але ўсё ж галоўная справа яго жыцця — краязнаўства.

паўдзень Савецкага Саюза — у Джанкойскую акругу, Еупаторыю (Крым), а беларусы чамусьці ў Амурскую, Ачынскую, Іркуцкую, Томскую, Уральскую, Хабарўскую акругі. Адказваў за перасяленне Народны камісарыят земляробства, а на месцах — акруговыя зямельныя ўправы. Гэтая справа была як бы добраахвотнай, але заключалася насамрэч у словах «ты паедзеш». У першую чаргу на чужыну адпраўлялі незадаволеных савецкай уладай. Гаспадару сямі выдавалася паседчанне з указаннем колькасці дамагачдзай,

імператара, высунуў іншую гіпотэзу. Скарб пасляхова дастаўлены ў Францыю і захоўваецца ў Парыжскім банку, а магчыма, нават і ў Швейцарыі. На думку даследчыка, Напалеон знарок дзэзынфармаваў рускіх. І нават цяпер яшчэ яго недацэньваюць: на самой справе ён быў аналітык, псіхолог.

Беларускі мастак французскай школы

У 1893 годзе ў смiлавiцкай беднай яўрэйскай сямi нарадзiўся хлопчык, які стаў вядомым мастаком так званай «французскай школы» — Хаiм Суцiн. З дзiячiнства Хаiм цікавiўся маляваннем, жывалiсам. Але бацькi былі супраць таго, каб сын стаў мастаком. У 1907 годзе Хаiм уцёк з дому ў Мiнск, затым перабраўся ў Вiльню, а ў 1913-м трапiў у Парыж. Пра парыжскi след нашага земляка вядома шмат.

І амаль нічога невядома пра смiлавiцкай перыяд жыцця славутага мастака. — Яшчэ ў савецкія часы, калі не было інтэрэнту, а доступ да інфармацыі быў абмежаваны, гэтае прозвішча трапіла ў поле зроку, паколькі я цікавіўся гісторыяй Смiлавiч. Толькі ў незалежнай Беларусі гэтай тэме надалі гучанне, — зазначае гісторык. — Але і тут трапляецца шмат недакладных звестак. У прыватнасці, некаторыя выданні пішуць, што яго бацькі былі расстраляны разам з яўрэямі падчас вайны. На самой справе яны памерлі сваёй смерцю яшчэ перад вайной і, мяркую, пахаваны на Смiлавiцкіх могілках. Іх магілы спрабаваў адшукаць, але зрабіць гэта склалася. Нядаўна я сустрэкаўся са сваёй жонкай Хаiма Суцiна на лініі маці Альбертам Пласкам. Ён на радзiўшi ў Смiлавiчах, працаваў у Мiнску, цяпер жыве ў Злучаных Штатах Амерыкі. Мужчына таксама хацеў больш даведацца пра свайго родзіча. З сабой ён прывёз сына — дызайнера Гелера, каб той падыхаў паветрам радзiмы, акунуўся ў атмасферу пасёлка, адкуль карані яго продка. Што тычыцца ўвекавечання

су тут было дзве сярэднія спецыяльныя навучальныя сельскагаспадарчыя ўстановы, якія аб'ядналі ў каледж. Працуюць дзве агульнаадукацыйныя школы, два дзіцячыя садкі, якія не могуць прыняць усіх дзетак, таму плануецца будаўніцтва трэцяга. А гэта сведчыць пра спрыяльную дэмаграфічную сітуацыю ў пасёлку. Актыўна развіваецца прыватны бізнес, асабліва ў гандлёвай сферы. І сапраўды, цэнтральную плошчу пасёлка абляпілі прыватныя крамы, дзе даволі памяркоўныя цэны і багаты асартымент. Па словах мясцовых насельнікаў, ніводнага з іх яшчэ не абанкруцілася, не закрылася. На думку iвана Паўлавіча, гандаль у Смiлавiчах развіты нават лепш, чым у райцэнтры. «Вы не задумваліся, чаму?» — цікавіцца ён у мяне.

— Відаць, дзяржава дае нейкія прэферэнцыі, ільготы тым, хто адкрывае справу ў сельскай мясцовасці, — выказвае сваю думку.

— Гэта таксама трэба ўлічваць, але, на мой погляд, прычына ў іншым. Людзі тут жывуць зможна. Добры заробкі на валюшна-лямацавай фабрыцы. А шмат хто працуе на буйных сталічных заводах: колавых цягачоў, аўтамабільных, трактарных; у прамысловай зоне «Шабаны», Нацыянальным аэрапорце. Смiлавiчы — юрдычна горад-спадарожнік Мiнска, а Смiлавiчы — фактычна.

Смiлавiчы — пасёлка інтэрнацыянальны. Па падліках майго суразмоўца, тут жывуць прадстаўнікі не менш як 18 нацыянальнасцяў: беларусы, рускія, украінцы, палякі, немцы, грузіны, азербайджанцы, цыганы, літоўцы, латышы, яўрэі, гагаўзы, малдаване і іншыя. І як вынік, тут мірна суіснуюць розныя канфесіі. Вядучы храм — праваслаўны. Айцец Валер'ян па бласлаўленні Мітрапаліта Філарэта лечыць хворых словам божым, па дапамогу да яго едуць не толькі беларусы, але і расіяне, украінцы, літоўцы, латышы. Касцёл у мястэчку не адноўлены, але верхні моляцца ў капліцы. Генерал-маёр авіяцыі ў адстаўцы, удзельнік Вялікай Айчыннай вайны, выпускнік смiлавiцкай сярэдняй школы № 1 1941 года Карл Крэпскі спансiраваў узвядзенне святыні, у якой кожную нядзелю ідзе служба. Карл iванавіч калісьці абяцаў бацькам, якія за яго магілі, каб застаўся жыць на фронце, аднавіць капліцу. На гэтых могілках пахаваны яго дзед, бабуля, бацькі. Ён таксама завяшчаў, як прызнаўся, быць пахаваным тут.

Царква хрысціян веры евангельскай з'явілася ўжо ў незалежнай Беларусі, па паходжанні яе пастыр — малдаванін, вельмі шмат зрабіў для вернікаў, стварыў нават лакай маці і дзіцяці. Прыхаджане ўсіх канфесій жывуць у міры і згодзе, адзначаючы разам свята: Рамазан, Вялікідзень па абодвух календарях.

— А мужчыны не п'юць гарэлку? — пацікавілася ў iвана Паўлавіча.

— Не без гэтага. Выліваюць, але ў міру. Што тычыцца злонскага п'янства, то не скажаў бы, што яго ў нас квітне: значная прафілактычная работа праводзіцца сельскім і пасялковым выканкамамі, царквой. Ды і навошта піць, калі людзі занятыя працай, добра зрабляюць.

Так што будучыня ў пасёлка ёсць. Таццяна ЛАЗОВСКАЯ

На слыху

ЗАРОБАК «У КАНВЕРТАХ» НА ГІГАНЦІЯ СУМЫ

У 40 фірмах на Віцебшчыне работнікі атрымлівалі зарплату ў «канвертах».

Толькі ў першым паўгоддзі сёлета падатковымі органамі Віцебскай вобласці пры правядзенні кантрольных мерапрыемстваў былі выяўлены 37 суб'ектаў прадпрымальніцкай дзейнасці, якія выплалі работнікам грошы без адлюстравання ў рэгістрах бухгалтарскага ўліку («у канвертах»). У бюджэт далічана 189 мільёнаў рублёў, у тым ліку 114 мільёнаў — падаходнага падатку, — паведамілі ў падатковым ведамстве.

Цікава, што ў дачыненні да каля 160 кіраўнікоў, заснавальнікаў, іх блізкіх сваякоў, а таксама наёмных работнікаў арганізацыі, якія выплываюць заробатную плату ў нязначным памеры, было праведзена супастаўленне панесеных выдаткаў з атрыманым даходам. Гэта было зроблена, каб выявіць даходы, утоеныя ад падаткаабкладання. У выніку ў 32 гаспадарствы былі запатрабаваны дэкларацыі аб даходах і маёмасці і даналічаны падатковыя падаткі на суму 53 млн рублёў.

Акрамя таго, падчас праверак было ўстаноўлена, што 12 індывідуальных прадпрымальнікаў незаконна прыцягвалі да ажыццяўлення сваёй дзейнасці грамадзян, якія не з'яўляюцца іх блізкімі сваякамі. Гаспадарчым судом Віцебскай вобласці парушальнікаў прыцягнулі да адміністрацыйнай адказнасці. Агульная сума накладзеных штрафоваў і канфіскаванага даходу, атрыманага ў выніку незаконнай дзейнасці, — больш за 30 мільянаў рублёў.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

МАГІЛЁўСКАЯ МЫТНЯ ЗАТРЫМАЛА ПРАДУКТЫ

Супрацоўнікі Магілёўскай мытні затрымалі 21 тону прадуктаў, якія незаконна перамяшчаліся праз мытную мяжу Рэспублікі Беларусь. Прычына — адсутнасць ветэрынарных сертыфікатаў на грузы.

У Моціслаўскім раёне мытнікі спынілі велікагрузны аўтамабіль «Сканія», які вёз сметанковае масла з Расіі на тэрыторыю Беларусі. У адпаведнасці з заканадаўствам Мытнага саюза, пракаментавалі ў прэс-групе Магілёўскай мытні, увоз, транзіт і перамяшчэнне тавару, які падлягае ветэрынарнаму нагляду, павінен суправаджацца ветэрынарнымі сертыфікатамі. Такія дакументы кіроўца грузавака прад'явіць не здолеў. Таму сям тон тавару затрымалі.

Таксама адсутнічалі ветэрынарныя сертыфікаты і ў вадзіцеля «Рэно» з паўпрычэпам, які вёз у адваротным напрамку, з Беларусі ў Расію, 14 тон сухага малака. Кошт масла і сухага малака, па папярэдняй ацэнцы, склаў болей за 880 мільёнаў рублёў. Па гэтых фактах парушэння заканадаўства Магілёўскай мытня пачала адміністрацыйныя працэсы.

Ілона ІВАНОВА.

ТАКСІСТЫ ГОД «ЗАБЫВАЛІ» ПРА ПАДАТКІ

У Віцебску супрацоўнікі падатковай устанавілі, што ў маршрутным таксі прыкладна год бралі грошы з пасажыраў за прэзд. а падаткі не плацілі.

— Пры правядзенні запазнальнай тэматычнай аперацыйнай праверкі ў маршрутным таксі аднаго з прыватных прадпрыемстваў Віцебска выяўлена выкарыстанне касавага апарата, не зарэгістраванага ва ўстаноўленым парадку ў падатковым органе. Кіроўцамі маршрукты за перыяд са жніўня мінулага года па сярэднюю ліпеня бягучага былі прыняты ад пасажыраў наўняўныя грошы — 175 млн рублёў. Але гэтая выручка дадаткова не адлюстравалася ў дэкларацыях, якія падаваліся ў падатковай інспекцыю. Заробленая такім чынам вялікая сума грошай была схавана ад падаткаабкладання, — паведамілі ў абласной падатковай інспекцыі.

СВЯЦІЦЕЛЯ... АБАКРАЛІ

У кавярні ў Шуміліна зноўдзейнічаюць працаваў вырасці скарню для ахвяравання, якая належыць храму ў гонар Свяціцеля Мікалая Цудатворца. Відавочцы перашкодзілі гэта зрабіць.

Супрацоўнікі раённага аддзела ўнутраных спраў высветлілі, што значнасць адзёйснiў непрацуючы 1989 года нараджэння. Аддзела Следчага камітэта заведзена крымінальная справа.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

У КАСЦЮКОВІЧАХ ПРАБЛЕМЫ З МОСТАМ

У нядзелю, 28 ліпеня, удзень абвалілася пліта ў пешаходнай частцы аўтамабільнага моста праз раку Жадунька ў горадзе Касцюковічы.

МНС паведаміла, што ніхто не пацярпеў, жывеццадзейнасць раённага цэнтра не парушана. Рух па мосце цяпер абмежаваны, транспарт праязджае па адной паласе па чарзе.

Мост пабудавалі ў 1978 годзе. Вядома, што дарожныя будоўнікі працавалі над умацаваннем канструкцыі моста ў сувязі з расколінкамі, якія там з'явіліся. Пліту, якая ўпала, трэба было ўсё роўна здымаць. Рух пешаходаў па тым баку моста быў спынены яшчэ да здымання.

Цяпер у Касцюковічы прыедуць спецыялісты і праектанты з абласнога цэнтра, якія абследаюць аб'ект і дадуць ацэнку трываласці канструкцыі моста. У райвыканкаме паведамілі, што мост будзе абавязкова адноўлены.

Ілона ІВАНОВА.

Марская выстава ў сухапутным Мінску

Хоць Беларусь і з'яўляецца сухопутнай дзяржавай, але мае пры тым багатую марскую гісторыю. Амаль дзвесце гадоў беларусы накіроўваліся служыць спачатку ў расійскім імператарскім, а пасля — у савецкім флоте. Па падліках спецыялістаў, прыкладна трэцяя частка беларускіх прызыўнікоў у пасляваенны час адпраўлялася на флот. А некаторыя нашы сучасныя працягваюць бараніць неабсяжныя водныя прасторы і дагэтуль.

Марское брацтва не ведае межаў, нягледзячы на знікненне СССР і з'яўленне незалежнай Расіі і Беларусі. І таму наведвальнікі сталічнага музея гісторыі Вялікай Айчыннай вайны неўзабаве змогуць завітаць ад адмысловую ваенна-марскую выставу.

— Экспанаты для яе мы збіраем па ўсім свеце, — гаворыць намеснік старшыні Беларускага саюза ваенных маракі Валерый ХАЛАДЗІЛІН. — Пакуль што збільшыла яны захоўваюцца ў закрытых фондах. Аднак два з іх знаходзяцца ў вольным доступе на Кастрычніцкай плошчы

ў Мінску. Гэта якар аднаго з караблёў Дняпроўскай флатыліі, якая ўдзельнічала ў вызваленні Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў, і фрагмент атаманнай падводнай лодкі «Курск», на якой загінуў і беларус Сяргей Дудко... У пошуку нам вельмі дапамагаюць нашы сябры з Балтыйскага флоту. Так, дэлегацыя ветэранаў ВМФ з Калінінградскай вобласці Расіі перадала нам у мінулы панядзелак копію сцяга Перамогі і планшэтку.

Праўда, дары гэтыя пакуль што больш сімвалічныя. На жаль, масіўныя рэчы самалётна перавезці нельга. Аднак маракі не выключаюць і таго, што ў будучым да экспазіцыі могуць далучыцца нават невядомыя караблі. Больш за тое, у іх планах ёсць і здымкі фільма аб беларускіх марак на Балтыцы.

— Мы можам папоўніць фонды мінскай выставы мемуарнай літаратурай, рэдкімі фотаздымкамі. Праз музей Балтыйскага флоту мы можам арганізаваць экспазіцыі, так ці іншым чынам звязаныя з Беларусі, — разважае старшыня камітэта Саюза ўдзельнікаў Вялікай Айчыннай вайны і ветэранаў ваенна-марскога флоту Уладзімір НИЖАГАРОДЦАЎ. — Я нядаўна быў у Варшаве, дзе наведваў музей Войска Польскага. І мяне ўразіла, што там сабраны нават драбнішчыя дэталі ваеннай гісторыі нацыі. А чым горшыя мы? Вядома, што не ўсё ацалела ад базілітанскага часу. Аднак стварыць вядучага ваенна-марскую экспазіцыю ў нашых сілах — паказаць тым жа марскім корцікі, агнястрэлную зброю, флотскую форму розных эпох...

Дзіўнасць марскога брацтва скіравана не толькі на шанаванне агульнага мінулага, але і на патрыятычны працу срод моладзі. Ваенныя маракі рэгулярна арганізуюць творчыя фестывалі срод ваенных кадраў, ваенна-гістарычныя і спартыўныя гульні, пазедкі па памятных ваенных мясцінах... Адным словам, ніякія палітычны пературбаванні не перашкаджаюць працягваць моцнае сяброўства, якое было замацавана калісьці агульнай цэжкай, але і рамантычнай службай — службай на флоте.

Валер'ян ШКЛЕННІК.

У АКУПАЦЫЮ «ПАШТОВЫМІ ГАЛУБАМІ» БЫЛІ... КАРОВЫ

Унікальны ўспаміны сведак сабралі журналісты тэлерадыёкампаніі «Магілёў» для дакументальна-публіцыстычнага фільма аб вызваленні Беларусі.

Здымкі праходзяць у памежным з Расіяй Хоцімска раёне. Менавіта яго жыхары амаль 70 гадоў таму, у верасні 1943 года, адным з першых сустрэлі савецкіх салдат, якія неслі вызваленне ад фашыскай акупацыі.

— Мне настолькі моцна ўразілі дзіцячыя ўспаміны людзей, якія перажылі вайну, што я нават плакала разам з імі, — прызналася аўтар праекта, рэдактар Тэлерадыёкампаніі «Магілёў» Ганна Лапо. — Мне, напрыклад, расказалі, што на акупаванай тэрыторыі людзі маглі атрымаць інфармацыю з «вялікай зямлі» толькі праз партызану. І за «паштовых галубоў» трымалі, уявіце сабе, кароў. Раніцай кароў выганялі пасвіца, а увечары на рагах

якой-небудзь жывёліны дзеці знаходзілі прывязаны партызанскія лісточкі. Цяпер людзі, якім больш за 80 гадоў, памятаюць, як яны чыталі пад ложкамі сваім часта непісьменным бацькам пра тое, што Маскву не ўзялі, а Гітлер будзе «капут!»

Робачая назва дакументальна-публіцыстычнага фільма — «Верасне 1943-га. Недзіцячы дзёнік». Яго здымаюць не толькі ў глыбінцы, але і пад Магілёвам. Тут робіцца маштабная пастаўка, у якой задзейнічаны непрафесійныя актёры, мясцовыя жыхары, салдаты тэрмінова службы і проста энтузіясты. Тэлевізійшчыкам дапамагаюць, у тым ліку і каштоўным рэжысёрам, аматары рэжысёрскай ваеннай эпохі.

Гледачы ўбачыць фільм ў сёлета ў верасні, роўна праз 70 гадоў пасля падзей, якія ў ім згадваюцца.

Ілона ІВАНОВА.

Радзівілы, Завішы, Салегі, Агінскія, Маюношкі. Тутэйшыя людзі з пакалення ў пакаленне перадаюць цікавую легенду. Сын панюў Ельскіх закахаўся ў дачку Ваньковічаў. Але яны не дазволілі малым пабрацца шлюбам, бо Ельскія былі не вельмі багатыя, да таго ж і спылі рэфарматарамі. Дзяўчына нарадзіла ад каханага пазашлюбнага сына, але дзіця памерла. Цень безуцешнай маці да гэтага часу блукае па аляях парку.

Радок у равад

Адной iвана Паўлавічу патэлефанаваў мінскі сябры і папрасілі дапамагчы расіянкай, якая шукае свае карані. Я расказала жанчына, у 20-я гады мінулага стагоддзя яе прадзеда і прабабку прымушова перасялілі са Смiлавiчы ў Джанкойскую акругу. Затым прадзед змяніў яўрэйскае прозвішча на рускае, а ў пачатку вайны загінуў. Але з пакалення ў пакаленне перадавалася, што сям'я вядзе радавод са Смiлавiч. Иван Паўлавіч вадзіў гоцыю па яўрэйскіх могілках, паказаў трагічную Саламанку, наладзіў сустрэчы з месцічакцамі, але ніхто нічога не ведаў. Разам перагледзелі нават тэлефонныя даведнікі раёнаў Мінскай вобласці — ніякіх зачэпкі.

Удача ўсмiхнулася даследчыку пазней, калі ён вывучаў матэрыялы пра свайго земляка Мірановіча (Я.Ф. Филькенштайна) для новай кнігі. І зусім выпадкова ў вочы даследчыку кінулася шэрая паперка аб перасяленні жыхароў Ігуменшчыны і тагачаснага Смiлавiцкага раёна. Як сведчыць дакумент, сапраўды, у сакавіку—ліпені такія падзеі мелі месца. Смiлавiцкіх і чэрвеньскіх яўрэяў адпраўлялі

Пасёлка вельмі цікавы, багаты гісторыяй, у якой пакінулі след шмат якіх вядомых людзі: Ваньковічы, Кезгайлы, Радзівілы, Завішы, Салегі, Агінскія, Манюшкі. Тутэйшыя людзі з пакалення ў пакаленне перадаюць цікавую легенду...

ку адзіная жанчына — Малка Давідовіч. Цікава, што імі не было зайўлена ніякі пахыткаў для перавозкі.

Уос так, дзякуючы высілкам мясцовага краязнаўцы, сотні людзей змаглі ўпісаць у свой радавод яшчэ адзін радок, узнавіць перарваную сувязь пакаленняў.

Дадам, што Иван Паўлавіч — аўтар распрацоўкі версіі пра скарб Напалеона. Усе лічаць, што ён схаваны ў Беларусі, называюць розныя месцы, у тым ліку і раку Бярэзін. Раней і наш герой так думаў, а на ідэю адшукаць габаці Банавіку—ліпені такія падзеі мелі месца. Смiлавiцкіх і чэрвеньскіх яўрэяў адпраўлялі

славутага земляка, то размова пра гэта вялася неаднаразова. Але невядома, дзе стаў дом Суцiнчы. Збіраюся папрацаваць у гістарычным архіве, адкуль паведамілі, што знойдзена некалькі тысяч неапрацаваных чарцяжоў населеных пунктаў. А раптам пашанцуе?

Інтэлект, інтэрнацыяналізм, памяркоўнасць

Смiлавiчы — высокаінтэлектуальны пасёлка, дзе жыве шмат інтэлігенцыі, лічыць мой суразмоўца. Да яндаўняга ча-

ВЯЛІКАЯ ТРЭНІРОЎКА Пад адкрытым небам

«Выклік самому сабе» — пад такім лозунгам прайшоў II Рэспубліканскі фестываль Street WORKOUT у Беларусі.

Спартыўная моладзь краіны сабралася на пляцоўцы каля сталічнага Палаца спорту. Паказчы свае фізічныя здольнасці і пазмагацца за званне лепшага змаглі не толькі прадстаўнікі з Мінска, але і Асіповіч, Бабруйска, Гродна, Гомеля, Баранавіч і Віцебска. Каб выступіць у фінале чэмпіянату, удзельнікам трэба было прайсці адборачныя туры, якія праводзіліся па ўсёй краіне яшчэ з мая. Ужо традыцыйна падтрымалі спартсменаў вядомыя госці з Украіны, Расіі і Беларусі. Яны ж і ацэньвалі ўдзельнікаў спаборніцтваў, дапамагаючы гледзачам выбраць лепшага. Нагадаем, Street WORKOUT (у перакладзе — вулічная трэніроўка) — гэта рух, які паўстае як альтэрнатыўнае заняткаў у дарэгіх трэнажорных залах. Усё, што трэба, — жадаанне перамагчы ўласную ляноту.

— Далучыцца да нас можа любы ахвотны. Мы займаемся на звычайных дваровых пляцоўках, — распавёў арганізатар фестывалю, а таксама лідар развіцця руху WORKOUT у Беларусі Сяргей Зелянко. — Налета плануем правесці суветны міжнародны чэмпіянат і запрасіць удзельнікаў з Расіі, Казахстана, Украіны. Нашы далейшыя перспектывы даволі простыя: пашырыць межы, будаваць больш пляцовак, паднімаць моладзь на новы ўзровень развіцця, дзе пераважае спорт і інтэлект».

«Выклік самому сабе» — пад такім лозунгам прайшоў II Рэспубліканскі фестываль Street WORKOUT у Беларусі.

Спартыўная моладзь краіны сабралася на пляцоўцы каля сталічнага Палаца спорту. Паказчы свае фізічныя здольнасці і пазмагацца за званне лепшага змаглі не толькі прадстаўнікі з Мінска, але і Асіповіч, Бабруйска, Гродна, Гомеля, Баранавіч і Віцебска. Каб выступіць у фінале чэмпіянату, удзельнікам трэба было прайсці адборачныя туры, якія праводзіліся па ўсёй краіне яшчэ з мая. Ужо традыцыйна падтрымалі спартсменаў вядомыя госці з Украіны, Расіі і Беларусі. Яны ж і ацэньвалі ўдзельнікаў спаборніцтваў, дапамагаючы гледзачам выбраць лепшага. Нагадаем, Street WORKOUT (у перакладзе — вулічная трэніроўка) — гэта рух, які паўстае як альтэрнатыўнае заняткаў у дарэгіх трэнажорных залах. Усё, што трэба, — жадаанне перамагчы ўласную ляноту.

— Далучыцца да нас можа любы ахвотны. Мы займаемся на звычайных дваровых пляцоўках, — распавёў арганізатар фестывалю, а таксама лідар развіцця руху WORKOUT у Беларусі Сяргей Зелянко. — Налета плануем правесці суветны міжнародны чэмпіянат і запрасіць удзельнікаў з Расіі, Казахстана, Украіны. Нашы далейшыя перспектывы даволі простыя: пашырыць межы, будаваць больш пляцовак, паднімаць моладзь на новы ўзровень развіцця, дзе пераважае спорт і інтэлект».

Надзея БУЖАН. Фота аўтара.

